

עין משפט
נר מצוה
לח:

תהא א ב מ"י מ"ט מהל' שטענען אלסע ב מ"ט
שען קומט:
ר"ב ב מ"י מ"ט א' אלסע
ר"ז ר מ"י מ"ט מהל'ס
מחלוקת אגורוס וס"ט
ב מ"ט אלסע קומט שטענען
י"ד קומט ר"ג ע"פ:
ר"ה ר מ"ט א' אלסע:
מ"ט אלסע קומט
שטענען י"ד קומט ר"ג
ע"פ:
ר"ב ר מ"ט א' אלסע:
מ"ט אלסע קומט
שטענען א' קומט ר"ג ע"פ:
ע"ט:
ר"ג ר מ"ט א' אלסע:
מ"ט אלסע קומט
שטענען י"ד קומט ר"ג
ע"פ:
ר"א ר מ"ט א' אלסע:
שטענען א' קומט
ע"ט:
ר"ב ר מ"ט א' אלסע:
(א) י וס"ט מהל'
אלסע אלסע י"ד קומט
ס' ר"ג ע"פ:
ע"ט:

מוסף תוספות

א. וכיין דהרומות
ומעשרות ללן נהיין אין
באן אימור טבל שאינו
כא אלל מנחן. חוס'
הראיש. ב. וראית פני
הבית. שלני' וביחורים
הבית שם. חוס'
הראיש. ג. דהיינו בזמן
שביט המקדש קיים וכל
ישוביה עליה כדכתיב
ביבול לכל יושביה.
ריטב"א. ד. ונפק זכות
הלוות. שם. ה. ונפק
המלוה מנסכי הלוה וחדור
שעברו ללוה. שם.

תוס' ר"י חזקן

מן האם בעולם מי
החדש אסור.
לאומי בכל מקום
עובד וכן הקצת העוסק
הדינוני שני כרטיסי כרטיאס
במחנות מר ישימאל
נסח א. הבלות מרעה.
כש שגורני בני המדינה
סוריא. אסור, אובא, ובכשה
יורד, ובכשה יורד לא
שימאל, ומתן שימאל
סמכה לארץ ישראל
מחמירה בם שטי מחלל.
יורד. כרטיס ולוקט
מן העובד כוכבים ורועות
שכבר ולקט שפסק את
העובד כוכביי. מותר
דללקטן, ומיירי שהרס
אסור, עולה, ומשום דבר
בעקש של ראונו ולקט
ופי פער עולה ירשש
המתיחין, כנוש יס
לעבד כוכבים, כרטיס של
יורד ומסור חוצה לא
מירוח לא ירוע א' ששל
כרס של עולה הם
מקפוקם באר באר ומיא
זכרש נטוע יור, יורד
לוקט, יורד הישראל
העובד
כוכבים ורועות
כוכבים מן הישראל כידיו
ולכבד של עולה הישראל
כידיו, מחמירה דקסר
לארץ הן עולה ולכל
הכרס אסורים דוקא כשל
ישראל כרטיס, ומשום
הרס לא ילקוט, כרטיס
מחמירה, ארצהה מא
עקשה ארצהה הבלות

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

לְאִסְרוּ אִסְרוּ עֹלָם וְאֵין הַיָּמָר לְאִסְרוּ צְדוּרָה טַל וְתוֹרוֹתָהּ וְיָלֵךְ לְתִפְרָךְ מִה לְחַדֵּשׁ שָׁן אֵינִי בְשָׁלָה חֲמֹר כְּהִי שָׁן בְּשָׁלָה יִפְיֶיךָ שִׁיבִינִי לְבָלוֹ לְחֹסֶד כִּי לְחֹרֵם הִתְפַּרְשָׁה מִיָּמֶיהָ וּמַעֲשֵׂה שִׁפְפָרִים יִטְבֵּל אֶעֱ" שִׁינִי בְשָׁלָה לְעֹלָם הִיו עַל עַד שִׁתְּקוּ מִ"מ כִּיֹּן לְאִסְרוּ אֵינִי אֵלָּה חֲמִידָה תוֹרוֹת וּמַעֲשֵׂה לֹא חֲמִירִי מִיָּבִיבֵיהֶם עַד יֵלֵךְ לְתִפְרָךְ לֵאלֹא דְמִי לְחַדֵּשׁ שָׁהִרִי לְאִסְרוּ בָּה מְחַלִּי וְלֹא עִ"י מַעֲשֵׂה אֵלֶם אֵלֶם טַל וְתוֹרוֹתָהּ אִסְרוּן בָּה עִ"י מִיָּבִיבֵיהֶם שְׂהוּ מַעֲשֵׂה אֵלֶם וְשִׁמְלֵי שֶׁ לְחֹדֶת חֲמִידָה נִמִּי בָּה עִ"י אֵלֶם דְּהֵינִי הִתְפַּרְשָׁה וְהוֹרַעָה:

השמיטת כספים חובת הגוף
היא. פי' נקוטערס
ולמה אתה אומר שהיא מזהה שנטו
עליה אחר נטימון לארץ כיון חובות
הגוף (ו) נטווי עליה אף כמדבר
ומשינו בזמן שאי אתה משמט קרקע
בזמן כמדבר לזכור חרישה וחרשה אי
אתה וכו' ופי' ויזמנו במקום אתה
משמט כלומר אף בזמן שני המקדש
קיים לא תנהג השמיטת כספים אלא
באנך ומשינו הכא דביה קרא ת"ל כי
קרא שמיטת משמט מ"מ וקשה
ל"כ ה"ל ה"ל דומה מ"ל כי קרא
שמיטת כיון וזמנהמיון של קושיא הוא
אלא ה"ל ה"ל למימר (ו) (אלא) אמר
הדיאך נוכל לפרש לעיל שמהגו
שמיטת כספים כמדבר והלא דין
שמיטת אינו אלא לאמר ירובה
ויצינה כדאמרין שפון פירקין (ולקמן
מ:.) גדול תלמוד מורה קדש
לשמיטת כס"א שנה וגרסה לי השמטת
כספים חובת הגוף הוא וז"כ פשיטא
דנראה אפילו בחזקתו ואמאי אתא
ל"א בר' שמעון לנאשטוינ ומשינו
דלא נריכא לכדדבי כלומר משום
היסקא דמקסי כספים לקרקעות
איתערין למימר וגרסי מהו דמיא
במקום שאתה משמט קרקע דהיינו
באנך ישראל שהרי חובת קרקע היא
אתה משמט כספים ובמקום שאי אתה
משמט קרקע אי אתה משמט כספים
וכיון דלן שמיטת קרקע בחזקה לארץ
משמט כספים לא תנהג בחזקה

לאלף תלמוד לומר כי קרא שמיעה מ"מ וממקור זה מסיק לה
שמשמע כ"ו הוא סיום המידוך ולאו גשון קושיא הוא כמו לפירוש
שילוח עבדים וצוה הגוף קרא כ"ו דכפישית גבי שמיעה כפסים
השמיטת כפסים ורש"י פירש בצדק השלול (גיטין דף לו.) גבי ה
תלמודי רבי אומר זה דבר השמיטה שמוט ר' דקרקע אינה נשמט
שמיטת קרקע דחרישה חרישה ואחד שמיעת כפסים דהשמיטת
ויסגין בדרשם ירושלמי זה דבר השמיטה שמוט בשמי שמיעות
נוהג בשביעית נוהג אין היוכל נוהג כ"ו וצומן הזה אין היוכל נוהג
נוהג כ"ו צומן הזה אין יושביה עליה והואיל יוצל אינו נוהג שביעית
חרישה בשביעית והוכרז להוציא רש"י היא דרשה ירושלמי דלכ"ב
אינה נוהגת שהרי לא ידעינן כלום אלא מהאזהר לכך פירש רבינו מ
התם ושמיעת קרקע קרי יוצל שחזרת לבעלים ביובל מה שאין כ
בדרשין כפסי פירש ראה זה דבר השמיטה שמיטה שמשמע כ
לבעלים זה שמט כפסים היינו שביעית כפסים ונוהג וזה"ל
השמיטת שמיטת יוצל והא דנקט שמיעת כפסים דנקט קרקע לפי שה
לשו שמיעת יוצל שביובל שחזרת השדות מלוקח למוכר ושמיעת כ
שמיעת כפסים מה שאין כן ביובל ופסוק הכי נקט לה: וק
כללים מקל וחומר וחדש דנוהג אף בח"ל דלוריימא ומה חדש
כללים שדק"ל למטעין ורעיש שבח"ל כדאמר לקמן (דף לו.) ואין לומר

(ט) כל מצוה שנצטוו ישראל קודם כניסתן
 לארץ נוהגת בין בארץ בין בחוצה לארץ
 לאחר כניסתן לארץ אינה נוהגת אלא בארץ
 חוץ מן "השמטת כספים ושילוח עבדים
 שאע"פ שנצטוו עליהם לאחר כניסתן לארץ
 נוהגת בין בארץ בין בחוצה לארץ השמטת
 כספים חובת הגוף היא לא נצרכא אלא
 (יב) דתניא (יג) דתניא רבי אומר "זה דבר
 השמיטה שמוט בשתי שמיטות הכתוב מדרב
 אחת שמיטת קרקע ואחת שמיטת כספים
 בזמן שאתה משמט קרקע אתה משמט
 כספים בזמן שאי אתה משמט קרקע אי
 אתה משמט כספים ואימא במקום שאתה
 משמט קרקע אתה משמט כספים ובמקום
 שאי אתה משמט קרקע אין אתה משמט
 כספים ת"ל כי קרא שמיטה לה' מכל מקום:
 ושילוח עבדים חובת הגוף היא סד"א הו"ל
 וכתוב וקראתם דרור בארץ בארץ אין בחוצה
 לארץ לא תלמוד לומר יובל היא מכל מקום
 אם כן מה תלמוד לומר בארץ (יד) בזמן
 ששהדרור נוהג בארץ נוהג בחוצה לארץ
 אין דרור נוהג בארץ אינו נוהג בחוצה לארץ
 (טו) תנן התם "החדש אסור בין התורה בכל
 מקום ערלה הלבנה והכלאים מדרבי סופרי
 מאי הלכה אמר רב יהודה אמר שמואל
 (טז) הלהבא מדינה עולא אמר רבי יוחנן "הלכה
 למשה מסיני א"ל עולא לרב יהודה בשלמא
 לדידי דאמינא הלכה למשה מסיני היינו
 דשני לן בין ספק ערלה לספק כלאים
 (יז) דתנן "ספק ערלה בארץ אסור בסוריא
 מותר בחוצה לארץ יורד ולוקח ובבלבד
 שלא יראנו לוקט ואילו גבי כלאים
 (יח) תנן "כרם הנטוע ירק וירק "נמכר
 חוצה לו בארץ אסור בסוריא מותר
 בחוצה לארץ יורד ולוקט ובבלבד שלא

מ וממקרא זה מסיק ליה ר"א ב"רש" דנוהג אף בח"ל
 פן קושא הוא כמו לעירוש הקוטעס וא"ת ספרים דגבר
 ישיבת גבי השמעת כספים לרץ לפרש גבי שילוח עבדים
 וזולת (גיטין דף י"א) גבי ה' דלמר א"י בשביעית צומן
 ור' דקרקע אינה נשמעת ומשעת חרוביה אלא דוק
 ידו שמעת כספים דהשמעת מלוה ארד וארד * שביעית
 מיטת שמיט שמיטת הכחוש מדבר אחת שמעת
 ובזמן הזה אינו היוכל דגבי יובל כתיבא * לן
 והואל יובל אינו נהג שביעית נמי אינה נהגת וקשה מ
 לר' דרשב"י דירושלמי דל"ה היה לו לאנשי לבדא אחרת
 מההוא לכן פירש רבינו תם כי זאת הדרשה דהא היי
 לבעלים ביוכל מה שאין כן בשביעית ושמיטת כספים
 ושמיטת שמיטת השמעת כספים ולא יובל וה"פ צומן
 ש' כספיים ונהגים ומה"מ צומנית חרשה חרשה חרשה
 ממשו דנקט קרקע לפי שהיה רוצה להוכיח מה היא שמע
 מלוקח למוכר ושמיטת כספים כמו כן מוסקעים ממלוה
 ממשו הי' נקט לה: **הערה** ה' ה' והב"ב' פד
 בח"ל דלורייא ומה חדש שאין אסורו אסורו עולם
 מר לקמן (דף ל"ט) ואין לומר דערלה מיהא יימי בקל וזו

יוחנן פליג דמר בריה דרבינא
דרייהו חנן ירד ולוקח ובלבד שלא

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. וזה דבר השמטה
שמוט כל בעל משה ידו
אשר יהיה ברעוה לא
יגש את רעוה ואת אחיו
כי קרא שמטה ליה.
דברים נו ב
2. וקדשתם שנה וקראתם
החמשים שנה וקראתם
הדור בארץ לכל ישיביו
יוכל הוא תהיה לכם
ושבתם איש אל אחותו
ואיש אל משפחתו
ושבתה
ויקרא כה י

גליון הש"ס

נמ' נסכר חוצה לו בארץ
אסור. ע"י חידושי הרמב"ן
כ"ב כד ע"א ד"ה אבל
עיני:

הגהות הב"ח

(ב) רש"י ד"ה ואמרו
וסי' טזמן הבית הקדש:
(ג) ד"ה ונלכד וסי' טזמן
מן הערלה. כי"ב
ממה שהוא פסק ערלה:
(ד) בא"י והא דתנן
לעיל: (ד) ד"ה כרם וסי'
נ"ב הנפנים. כי"ב כרם
ופסק הוא לאם
כאשר וי"ל כלא הכרם:
(ה) ד"ה ונלכד וסי' נחשה
מוסי' מאי: (ו) ד"ה
ד"ה השמטת וסי' הגוף
היא לענין:

מוסף רש"י

[illegible]

הוא נשאל: "האם אתה יכול להגיד לי מה אתה חושב על זה?"

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones